

[Frank Jensen]

Problemet er jo, at der ikke er valgfrihed i dag, og at der står 21.000 familier på ventelister. Nogle har ventet i flere år på at få en kommunal pasningsordning hos en kommunal dagplejemor eller i en børnehave; det er valgfriheden, der mangler.

Når hr. Fogh Rasmussen er så optaget af valgfriheden, må vi sige, at den har regeringen skabt, for de familier, som vælger, at den ene ægtefælle skal blive hjemme og passe egne børn, har regeringen i skattereformen tilsikret, at der sker fuld overførsel af personfradraget, ca. 29.000 kr. Der bliver fuld overførsel mellem ægtefæller af topskat og mellemskat ca. svarende til en ekstra indkomst i familien på 35.000 kr., således som jeg her til morgen har set det fremført som et ønske fra De Danske Husmoderforeninger.

Der er sikret fleksibilitet, og der er sikret, at der er alternative muligheder. Der mangler bare en pasningsgaranti for de forældre, som ønsker eller har brug for at få en kommunal pasningsordning.

Engell (KF):

Statsministeren brugte en stor del af sin åbningstale på ledighedsproblemet. Det er sandelig også på sin plads, for når mere end 800.000 mennesker i kortere eller længere tid er uden beskæftigelse, er der tale om et alvorligt menneskeligt og samfundsøkonomisk problem, men desværre er der ikke meget, som tyder på, at den nuværende regering evner at føre en økonomisk politik, som kan gøre et effektivt indhug i den alt for store ledighed – tværtimod.

Den tidligere tyske nationalbankdirektør, Pöhl, sagde engang, at der på denne jord kun findes seks eksperter i det nye europæiske valutasytem, nemlig tre, som forstår det, men ikke kan forklare det, og tre, der godt kan forklare det, men ikke forstår det. Præcis sådan forholder det sig med regeringens økonomiske politik. Statsministeren gjorde sig de braveste anstrengelser med en masse kønne ord og selvgode betragtninger om de skatte- og arbejdsmarkedsreformer, som regeringen gennemførte med sig selv før sommerferien.

Siden har regeringen forsøgt sig med politisk-økonomisk voodoo i håb om, at noget vil vise sig. Regeringen har jo stort set udtømt sine kræfter efter 9 måneders arbejde, og nu håber

den så på, at forbruget vil stige og ledigheden falde.

Kendsgerningen er imidlertid, at utrolig få har tillid til regeringens økonomiske politik, og regeringen formår ikke på en troværdig måde at forklare den enkelte borger i Danmark sammenhængen i sin økonomiske politik. Derfor skal man heller ikke gøre sig noget håb om, at vi inden for en overskuelig tid vil komme til at se positive resultater af regeringens økonomiske politik. Derimod er der en kolossal risiko for, at de solide resultater, som KV-regeringen efterlod i januar, bliver sat over styr. Inflationen var blandt de laveste i verden, overskuddet på betalingsbalancen havde bidt sig fast på et højt niveau, udlandsgælden faldt, og det samlede offentlige underskud var under kontrol.

Vi havde et stort problem dengang og har det i dag: arbejdsløsheden. I januar var der 333.800 fuldtidsledige, men hvordan er det gået siden?

Regeringen blev jo netop dannet med henblik på at få knækket ledighedskurven, og det seneste tal, vi har, og som er for juli måned 1993, viser en ledighed på 353.000, altså en stigning på næsten 20.000 under den nuværende regering. Ledigheden er højere end nogen sinde før!

Regeringens økonomiske politik som svar herpå kan bedst sammenlignes med en rouletteøkonomi, hvor indsatsen består af lige dele ufinansierede skattelettelser og nye offentlige udgifter.

Statsministeren har sagt, at den finanspolitiske lettelse, som bliver gennemført næste år, er på ca. 12 mia. kr., og at den skal være målrettet og midlertidig, men sandheden er, at der er åbnet for en finanspolitisk gavebod. Påstanden om, at det kun er midlertidigt, at man lader pengene strømme ud af statskassen, holder slet ikke. I åbningstalen blev der præsenteret en stribe initiativer, som også på udgiftssiden rækker flere år frem. Man binder sig til nye offentlige milliardudgifter i de kommende år, og ser vi på de seks hovedområder: ventetiden på sygehusene, handlingsplan for udstødte grupper, handlingsplan vedrørende plejehjem, børnepasningsordning, sociale problemer i boligområder, efteruddannelse, vil der formentlig være tale om øgede offentlige udgifter, i starten på omkring 5 mia. kr., over en årrække sti-